

Cine-a zis că viața-i bună...

Bragagiu

Ori pe veacuri sprijinită,
Ori pe coada de la sapă,
Ani și ani neodihnită -
Ochii spre frumos mai scapă!

Mai privește-n lung de luncă,
Mai măsoară-n larg de mare:
Viața nu e numai muncă
Ci-i și-o mare sărbătoare.

Anii n-or opri vreodată
De prin vremuri dusul, mersul
Tu în trudă te-neci toată
Și sudoarea-ți este versul.

Cei vecini mai trag prin ziare,
Și vreo noutate ceartă,
Tu muncești din zare-n zare
Pentru casa ta deșartă.

Prispa-ți zice cu o rugă
La picioare să dai tihnă,
Dar mai bine tragi o fugă
La fântână-n loc de-odihnă.

Și te-năbușă copiii
Care s-au pierdut pe uliți,
Dar termini legatul viei
Soare-i cât de două sulți.

Pruncul țipă în copaie
Și îl cerți să fie bine,
Și-ți mai trage și-o bătaie
Omul când din crâșmă vine.

Vânăta bocești în jale
Și în bătăture destinul
Cât cu pânțelele moale
Îți mai horăie stăpânul.

Curăți păpușoi în noapte
Lacrimi tot scăpând pe față:
Orătăniile toate

Vor țipa desdimineată.

Ai vreun dor, te-mbie visul,
Ori măcar te-așteaptă gânduri -
Știi că-ți este paradisul
Un mormânt cu patru scânduri.

De cu zori țâșnești din casă
Să-ți îngropi o zi în glie...
Țară dulce și frumoasă,
Biată mamă, Românie!
Victor Bragagiu